

а всичкитѣ жени сж сладки като захаръ, червени като мелина и весели като старата Стефанова жена, която още живѣе, пиеше си ракийка и вино, а като се понанийваше отиваше да си поиграе хорце. Старииятъ Стефанъ и жена му непрестанно единъ на другъ си гозоряха: дѣто село тамъ и обичай.

Синоветѣ — вече старци, и дѣщеритѣ — баби, внуцитѣ и внучкитѣ не сж вече момци и дѣвойки, а сж млади булки и чорбаджии; тѣхнитѣ пѣкъ правнуци и правнучки сж здрави момци и дѣвойки; да ти е драго да глѣдашъ тритѣ правнучки: хубавички, миловидни като сѣрни, златокоси съ тъмни очи, не сж малки нито високи, а сръденъ ръстъ, при това такива похватни, такива весели, такива кротки, като че ли сж млади сѣрнета. Охъ, какви сж красни дѣвойки!

Едната се зове Ганка; може би тя си има мило либе, а може и да си нѣма; но тя въздиша за хайдутинъ киседжия, прѣдъ когото треперять и царския бирникъ, и царската пощъ и всѣкий кеѣванъ. Той сѣе злато, подарява коприни и елмази; днесъ той сѣ княжалъ или сѣ ятаганъ коли и сѣче своитѣ безъ милосердие — приятелъ ли е, неприятелъ ли е, едновѣрецъ ли е, друговѣрецъ ли е, нему е все едно — само да коли, да убива, да умѣртвява; а на другий денъ сутринята той пѣе псалми или въ мюсюлманското чеке извѣршава молитвата на намаза. Той ѣде отъ една миска съ бейоветѣ, побратимява се и се расхожда по панзиря съ чорбаджии; заштитата и кърсердаритѣ му служатъ, защото той плаща; а у когото дрънчатъ пари, у него има и слуги. Той е страшенъ и всички се страхуватъ отъ неговото име. Самиятъ Мюгесарифъ-паша, даже Вали-паша, не искатъ да го държатъ въ своитѣ рѣцѣ и желаятъ той да бѣга въ горитѣ и лѣсоветѣ; нека да се расирая тамъ съ пѣхтициитѣ — така щѣ бжде по-добрѣ. За такъвъ хайдутинъ — юнакъ мечтаеше Ганка; видѣла ли го е тя на-сѣмъ, знаела ли го е, за това знае сама тя Ганка е Ева, а хайдутинътъ — змѣйгъ съ ябълката. Охъ, желае си тя хайдутинъ, но желае си юнакъ хайдутинъ.